

BERNARD MINIER

NA OKRAJI PROPASTI

THRILLER

Na okraji propasti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Bernard Minier
Na okraji propasti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**BERNARD
MINIER**

**NA OKRAJI
PROPASTI**

THRILLER

**BERNARD
MINIER**

**NA OKRAJI
PROPASTI**

Překlad Jiří Žák

Obsah

Upozornění	9
Prolog.....	11
Data	17
Výuka	145
Heuristika	313
Nová propojení	409
Epilog	533
Bibliografie	541
Poděkování	547

*Většina lidí nechce, aby Google odpovídal na jejich otázky.
Chtějí, aby jim rovnou říkal, co mají dělat.*

Eric Schmidt, generální ředitel Googlu

Bude pro nás čím dál složitější uchovat si soukromí.

Eric Schmidt, generální ředitel Googlu

*Mám přístup k nejnovějším objevům v oblasti umělé inteligence
a myslím si, že by lidé měli být skutečně znepokojení.*

Elon Musk, zakladatel a generální ředitel firem Tesla a SpaceX

UPOZORNĚNÍ

Všechny technologie popsané v tomto románu existují nebo jsou vyvíjeny. Aplikace a zařízení, která zde najdete, jsou takřka identické s těmi, které už v řadě zemí používají, protože se příběh neodehrává v budoucnosti, ale teď.

PROLOG

10 yardů

PROHLÍŽELA SE V ZRCADLE. Cítila se vyčerpaně a bylo to na ní vidět. Vyplázla na svůj odraz jazyk. Zhluboka se nadechla a pevně sevřela víčka. Cítila, jak jí mezi řasami vyklouzla slza, miniaturní jako perla.

Dolehly k ní rytmické, ohlušující zvuky, které naplnily neposkvrněný prostor dámských toalet. Tak čistý, tak tichý – všechno zářivě bílé a tlumené světlo. Promluvil na ni nějaký hlas, ale ona nedokázala zachytit, co říká, buď mu nevěnovala žádnou pozornost, nebo nebyl dostatečně hlasitý. Hlas na okraji jejího vědomí však nepřestával naléhat, jako lehký vítr na kraji lesa, neschopný proniknout dál.

„Je všechno v pořádku?“

Najednou se jí zvedl žaludek, rozběhla se do jedné z kabiněk a zabouchla za sebou dveře. Vyzvracela však jen směs slin a žluče. Žaludek měla už dávno prázdný. Když pak rozcuchaná a zadýchaná vyšla ven, dívka ji pořád pozorovala.

„Jste v pořádku? Nemám zavolat doktora?“

Carrie Lawová se ani neobtěžovala s odpovědí. Vyšla z toalet na chodbu vedoucí na terasu a minula přitom dveře pánských záchodů. Na okraji jejího zorného pole se napravo v okamžiku, kdy někdo vycházel ven, mihly blondaté, zrzavé, a dokonce modré paruky a péřová boa na masivních krcích. Statní muži převlečení za ženy čurali ve stoje v řadě vedle sebe do mušlí. Smáli se a pokřikovali na sebe věty, o nichž byli přesvědčeni, že jsou vtipné nebo sprosté. Ona měla na sobě smoking a u krku na sněhobílé košili černého motýlka. *Transvestitický večírek...* Pitomý nápad! Muži převlečení za ženy a ženy za muže. Své doplňky si pravděpodobně nakoupili v nějakém *ladies' market* na Tung Choi Street. Nebo možná v některém z luxusních butiků obchodního centra International Finance. Ostatně i tady v centru se nacházely obchodní čtvrti. Zkurvený Wall Street v tomhle zkurveném městě, v němž se bůh jmenoval Peníze. Prachy. Love. Money. Give me money.

Vyšla na terasu ve dvaatřicátém patře, kterou pořád ještě bičoval liják, stejně jako velké čtyřhranné slunečníky, pod nimiž se ukrývalo asi padesát hostů. Hladina vylidněného bazénu se ježila kapkami. Byl to teplý a hustý déšť připomínající moč. Jeho záclony zametaly osvětlené fasády sousedních věžáků, které se tyčily do zamračené noci. Dole v betonovém, skleněném kaňonu hučely motory aut, ozývaly se klaksony a sirény a lidské stádo se navzdory pozdní hodině a bouřce hemžilo po chodnících. Takový byl Hongkong: plný šílené energie. Šílenství neustálého koloběhu. Hukot, horko a vlhko. Každý někam pospíchal. Obyvatelé Hongkongu nechodili, utíkali. Nevěděla, kam se ženou a za čím, ale dělali to pořád. Carrie Lawová už netoužila běhat. Netoužila už po ničem.

Pokoušela se o tom mluvit. Před sedmi měsíci navštívila jednoho specialistu, doktora Andyho Leunga na Causeway Bay. Poslal ji na nejrůznější testy, magnetickou rezonanci, EEG a EKG a prozkoumal její psychiatrickou minulost. Potom se rozhodl implantovat jí ten mechanismus. Revoluční přístroj testovaný v Evropě a Izraeli na pacientech trpících těžkými depresemi, na které žádná běžná léčba neúčinkovala. Říkalo se tomu hluboká mozková stimulace. Do čelní oblasti mozku, do místa ovlivňujícího náladu, se umístily elektrody spojené drátkem vedeným pod kůží ve vlasech a na krku k miniaturnímu počítači a baterii umístěné v hrudi. Elektrody snímaly mozkovou aktivitu a počítač, pokud to bylo zapotřebí, reagoval tak, že vysílal elektrické impulzy. To všechno se odehrávalo v tisícinách vteřiny. Nebo ve stovkách, nepamatovala si to přesně. Zkrátka, byl to technologický zázrak... Doktor Leung se dokonce přiznal, že neví, jak přesně zařízení funguje. Ale co bylo nejdůležitější, u sedmdesáti procent pacientů mělo pozitivní výsledky. Všechno, co věděla, bylo, že se jedná o jakýsi druh umělé inteligence v srdci počítače ukrytého mezi jejími kozami. Přístroj, který v sobě nosila, nebyl totožný s tím, který testovali v Jeruzalémě. Byl mnohem výkonnější a sofistikovanější. Vyrobila ho čínská společnost Ming Incorporated. Carrie pro ni už tři roky pracovala. A protože trpěla nevléčitelnými depresemi, nabídli jí, aby se podílela na programu.

Jedna věc byla nicméně jistá: Nepatřila k těm sedmdesáti procentům, protože se velmi brzy zjistilo, že přístroj na ni nemá žádný vliv a že – ach, bože – nikdy ve skutečnosti nefungoval, ani vteřinu, ani minutu, přestože hlavně na začátku tomu chtěla věřit. A to, co se stalo před měsícem, tomu zrovna nepřidalo – ostýchavě tomu říkala *agrese*.

Každopádně už dávno se vzdala jakékoli naděje. Stíny se kolem ní pomaličku uzavíraly a ukazovaly jí jedinou cestu, po níž se měla vydat. Slyšela, že jeden pacient v jeruzalémské nemocnici Hadassah znovu onemocněl, když se mu vybila baterie. Její možná nikdy nefungovala, kdo ví. Možná by si ji měla nechat zkontrolovat. Ale ne... Všichni se zoufale drží života. I když je to ten nejhoupější, ponižující život, pořád na něm lpí. V okrsku Mong Kok žijí tisíce lidských bytostí jako krysy ve zdravotně závadných dírách velkých jen pár metrů čtverečních, v chátrajících věžácích, v nichž nefunguje klimatizace, kde neexistuje pohodlí ani hygiena. A i tam lpí lidé na svých životech. Nechtějí se vzdát svých zasraných malých životů.

Tak proč ona na ten svůj kašle? Proč to nefunguje jako u nich? Nebo jako u těch dnešních hostů?

Rozhlédla se kolem sebe. Věří, že jsou privilegování, protože vydělávají spoustu peněz a žijí v luxusu poblíž Victoria Harbour. Polovinu z nich tvořili lidé ze Západu, polovinu Číňané. Smích a nezávislá zábava, plné skleničky a číše na šampaňské. Každý druhý držel u ucha telefon, ťukal do klávesnice nebo četl vzkazy, prohlížel si videa na Facebooku nebo na YouTube, byl připojený k WeChatu a na Weibu. Nikdo z nich si večírek nefotografoval. Tak tohle je jejich život? Nic víc? Telefon?

Na okamžik přilákala její pohled blondýnka, která svou výškou přechnívala nad ostatními. Tove Johanssenová. Carrie ji několikrát potkala v Centru i ve výzkumných laboratořích Ming Inc. Norka, která měřila skoro dva metry. Blondaté až skoro bílé vlasy ostříhané nakrátko, šedivé, chladné oči, atletická postava. Pracovala v oddělení umělé inteligence. Carrie pomyslela na svůj vlastní život, na blížící se třicítku a na čtyřicítku, která bude vzápětí

následovat, na život bez plánů a bez lásky a taky na všechno, co do dnešních pětadvaceti let prožila. Ale žádný obraz se jí před očima nezjevil, nic, co by mohla vytáhnout na povrch, nic, co by zasluhovalo komentáře, které její „přátelé“ nechávali *poté* na sociálních sítích... Možná proto opustila svůj úkryt pod slunečníkem.

Do obličje ji okamžitě udeřil déšť. Pršelo tak hustě, že byla kvůli vodě, kterou jí bouře lila na hlavu, a kvůli trávníku nacucanému velkými kapkami během chvilky úplně promočená. Obešla bazén s jezíci se hladinou. Konečně se k ní obrátily některé pohledy.

Byla mokrá až na kost, ale nezpomalila. Mířila k okraji rozlehlé terasy plující nad ulicemi. Tentokrát zavládlo ticho. Upínalo se k ní čím dál víc očí.

Rozpačitých, zvědavých nebo znepokojených.

Poprvé v životě vzbudila takovou pozornost. Byl to také okamžik, kdy by jí měla hlavou proběhnout nějaká poslední myšlenka. Ale nemyslela na nic. Kdyby měla shrnout svůj život do jediné věty, určitě by řekla, že se podobá krátkému příběhu, napsanému neta-lentovaným scénáristou, který si předtím dal pár jointů.

Když Carrie Lawová přelezla skleněné zábradlí – to, že na sobě měla kalhoty od smokingu, jí to usnadnilo –, ozvaly se za jejími zády výkřiky a nějaký mladý Američan z Pittsburghu, který sem přijel za obchodem a snil, že se vyspí s Čínankou, se k ní rozběhl. Stejně by ji nestihl chytit, ale navíc nešikovně uklouzl po mokrém koberci, upadl na kolena, z hlavy mu sklouzla blondátá paruka a odhalila skoro holou lebku. Přesto se zvedl, prohnul se v bocích, opět k ní vyrazil – hrál na univerzitě na postu útočníka – a doběhl k zábradlí právě v okamžiku, když už její osmicentimetrový podpa-tek visel nad hlubinou.

Dvaatřicet pater...

Otočila se a zadívala se na Američana, na jeho široká ramena, šílený pohled a namalovaná ústa otevřená ve výkřiku, který se k ní řítíl jako kdysi, když se chystal odrazit protivníka a překonat poslední desetiyardovou hranici. Udělala další krok.

Vykřikla.

Když pod nohama ucítila prázdnotu, uvědomila si nezadržitelnost pádu, vítr, který ji bičoval do obličeje, přes oblečení i po těle, když uviděla, jak kolem nesmírně rychle defilují světla, a když pod sebou spatřila zemi, vykřikla...

Carrie Lawové se zdálo, že jako odpověď na nastalé ticho nad sebou slyší další výkřiky, ale to jí jen vítr silně fučel do uší.

(Vteřina intenzivního chladu, když levým ramenem narazila na chodník a když jí praskly šlachy. Vlasy jí zakryly pohled a krev zaplavila obličej, když její hlava udeřila o zem, zatímco její srdce se smrštilo a vybuchlo, když se zpřerážela všechna žebra, propíchlá plíce, a když vystříkla krev jako karafiát erytrocytů, plasmy a leukocytů. Její tělo se konečně rozpláclo o zem a chodník pronikl do ní, nikoli ona do něj. A vzápětí už nebylo nic. Nic než masa ležící bez hnutí na chodníku, věc, která už nebyla Carrie Lawovou. Carrie Lawová přestala existovat. Carrie Lawová už nebyla tady ani jinde. Leda že by někde existovalo tajemství větší než ona, větší než my. Jak to napsal jeden argentinský autor: „Ve vesmíru nepanuje řád, chybí v něm přítomnost člověka.“)

DATA

1.

WELCOME / 歡迎

V posledních dnech nepřestávalo pršet a teplota stále stoupala. A když Moïra ve středu 26. června vystoupila z letadla společnosti Cathay Pacific CX260 z letiště Charlese de Gaulla v Paříži, Hongkong vypadal stejně jako každý rok mezi květnem a srpnem. Jako parní lázeň pod širým nebem.

Mezinárodní letiště Chek Lap Kok díky klimatizaci, nepřekračující 20 °C, připomínalo spíš chladnou komoru. Když si Moïra vyzvedla zavazadlo, zamířila osvětlenou halou k celní a imigrační kontrole a pod světelnou reklamou Chopard se postavila do fronty, zachvěla se zimou. Čekala subtropické počasí s vysokou vlhkostí vzduchu, jak se psalo v turistických průvodcích, a tak se podle toho také oblékla. Už během letu ji zaskočila ledová atmosféra panující na palubě, ale v byznys třídě společnosti Cathay se mohla zachumlat do deky, natáhnout si tlusté ponožky, které našla v hygienickém balíčku, a jíst a pít, co hrdlo ráčilo.

Odletěla z Paříže předchozího dne ve 13 hodin a 10 minut, dopřála si velkou dávku přípravku proti kinetóze, nasadila si pásku

přes oči a okamžitě usnula. Zatáhla si okénko a díky nejružnějším tlačítkům proměnila své sedadlo na dokonalou postel oddělenou od ostatních cestujících. Letadlo se řítilo směrem na východ, mělo před sebou několik tisíc mil nad Evropou, Ruskem a Čínou.

Během dlouhého spánku vysoko nad mraky se ten sen vrátil. Opa-koval se od chvíle, kdy se začala připravovat na cestu do Hongkongu. *Sen s Číňanem...* V tom snu běžela ráno po obvyklé trase po nábřežích Seiny: od Pont d'Austerlitz, po nábřeží Saint-Bernard, Pont de Sully, Port de la Tournelle, nábřeží Montebello, Pont Neuf, Pont des Arts... Cestou po kočičí dlažbě mýjela říční čluny zakotvené ve stínu břehů, fasády domů na ostrově svatého Ludvíka a katedrálu Notre-Dame, jejíž věže se tyčily do zamračeného nebe. Doběhla až do svého malého podkrovního bytu v rue du Cardinal Lemoine, který se tam musel nacházet už v dobách, kdy Gavrilo Princip spáchal atentát na Ferdinanda d'Este. Ve chvíli, kdy odemykala dveře, se na ni odněkud vyřítíl nějaký Číňan a strčil ji dovnitř. Zbytek už byl rozostřený, ale ne natolik, aby následné obrazy nemohla popsat jediným slovem: *znásilnění*.

S trhnutím se probudila ve svém hi-tech kokonu na palubě, kde všichni okolo spali. Hlavou jí ještě letěly zbytky snu, který ji pokaždé zaskočil tím, jak byl znepokojivě realistický.

„Pas.“

Fronta se nečekaně dala do pohybu. Číňan u imigrační přepážky byl mnohem mladší a mnohem příjemnější než ten ze snu, přestože se na ni ani neusmál. Prozkoumal pas, pracovní vízum a dotazník, který vyplnila na palubě, a potom se znovu zahleděl na mladou ženu se světlými kaštanovými vlasy, s mandlovýma očima, které měly barvu spáleného dřeva, a s ústy tak vytvarovanými, že by mohly patřit Číňance. To ráno měla Moïra na sobě džínsy

s dírama na kolenou, přes které byla vidět opálená kůže (právě strávila týden dovolené na Sicílii, protože věděla, že další volno hned tak mít nebude), bílé sportovní sandály, tričko s nápisem I'M NOT ANTI-SOCIAL, I'M ANTI-BULLSHIT a v levé nosní dírce černý piercing. Na první pohled Francouzka. Dalo se to poznat i z toho, jak netrpělivě a podrážděně odpovídala na otázky.

„Francouzka?“

Máš to tam napsaný, pomyslela si. Co čeká, že mu odpovím? Ne, jsem brazilský transvestita z Bouloňského lesíka?

„Ano, Francouzka.“

„Budete v Hongkongu pracovat?“

„Ano. V Ming Incorporated.“

Potřásl hlavou.

„Ach... Ming... To je tady velmi významná firma... čínské...“

V duchu zauvažovala, co tím chtěl říct. Pravděpodobně čínské z Číny. Přestože se Hongkong před dvaadvaceti lety vrátil pod správu svého mocného souseda, stále se tu u příležitosti výročí připojení této někdejší britské kolonie k Číně 1. července konaly demonstrace.

„Pracujete tedy v informatice?“

„Svým způsobem ano...“

Okamžitě toho zalitovala. Na její odpovědi nebylo nic vyhyčbavého, ale imigrační úředník ji buď z lhostejnosti, nebo ze zvyku přešel a pas jí vrátil.

„Vítejte v Hongkongu,“ pronesl zdvořile, ale chladně.

Strčila si doklad do ledvinky a táhla svůj kufr značky Samsonite na kolečkách po tak čisté podlaze, že by se z ní dalo i jíst. Dveře do příletové haly se otevřely a ona hned v davu rozeznala muže v obleku

třímajícího tabuli s nápisem „Moïra Chevalierová“. Měl širokou a plochou tvář. Vrhla na ni úsměvy, ukláněl se a chtěl jí vzít kufr, ale ona mu ho odmítla dát. Mimo práci nesnášela rozdíly v hierarchii. *Ale patří to přece k jeho práci, ozval se v ní tenký hlásek, s nímž se ráda hádala. No a co? Přece už nežijeme ve světě Reginalda Jeevese...*

Vzadu v hale za velkou prosklenou stěnou viděla zalesněné kopce a hradbu mrakodrapů bičovaných deštěm. Jakmile vyšla ven, zažila první šok. Do tváře ji uhodilo sedmatřicetistupňové horko a devadesátiprocentní vlhkost vzduchu. A to bylo teprve osm hodin ráno. Déšť bušil do střechy Tesly model S zaparkované před východem. Elegantní, stoprocentně elektrizovaný sedan připomínající šelmu, která se chystá skočit. Řidič nad Moïrou roztáhl deštník a otevřel jí zadní dveře. Na chvíli byla v pokušení sednout si dopředu, ale pak si všimla kufříku ležícího na zadním sedadle, který evidentně čekal jen na ni. Poprosila řidiče, aby chvíli počkal, a dopřála si potáhnout z elektronické cigarety, v níž chyběl nikotin.

Pak vklouzla do sterilního prostoru a její pozornost okamžitě zaujala píseň znějící z reproduktorů. Zamračila se. *Tu skladbu znala...* Patřila dokonce mezi její nejoblíbenější. *The Thrill is Gone*. B. B. King s Claptonem u kytary...

*The thrill is gone, the thrill is gone away,
the thrill is gone, baby.*

S úsměvem se zabořila do sedačky. Jedna z těch náhod, které vám řídí život. Někteří dokonce vidí v těchto náhodách víc. Znamení osudu, proroctví, které člověka vede jako orientační směrníky na každé křižovatce cesty životem.

*You know you done me wrong baby
And you'll be sorry someday.*

Na okamžik se nechala kolébat hudbou, slovy a deštěm. Řidič šlápl na pedál a Tesla skočila vpřed, motor zavrňel nesmírně tiše a na přístrojové desce se rozsvítila obrazovka velká jako malý televizor. Moira vzala kufrík ležící vedle ní.

Byl plochý, čtyřhranný a podobal se krabici na doutníky. Čtyřicetkrát třicet centimetrů. Na lesklém černém víku se nacházely čínské znaky – Moira nedokázala rozeznat, je-li to kantonština, nebo standardní čínština – a její jméno vyvedené krvavě rudými písmeny.

Moira Chevalierová.

A dole vpravo stálo minimalistické a vkusné logo firmy Ming.

Pozlacené a stylizované M. M jako mystický, M jako magický, M jako miliardář.

Dárek na přivítanou.

Cítila, jak se jí srdce rozbušilo rychleji. Stupidní Pavlovův reflex, který člověk pocítí pokaždé, když zaslechne slovo „dárek“. Je výsledkem dlouhých let zpracovávání, nespočetných Vánoc, oslav narozenin a všemožných svátků. Otevřela ho. Pod víkem se nacházel rudý hedvábný papír, lehký jako myšlenka. Když ho rozbalila, našla uvnitř bílý tablet a černý mobil. Oba byly dole vpravo ozdobené pozlaceným **M**.

I když ji zaujaly oba hi-tech předměty, mozek zaregistroval v reproductorech pasáž z další písně. B. B. Kinga vystřídal Drakeův *God's Plan*.

*Yeah they wishin' and wishin' and wishin' and wishin'
They wishin' on me, yuh.*

Jak je to možné? Dva první tituly z jejího playlistu. Z toho, který měla v mobilu... *Ne, tohle nemůže být náhoda.*

Naklonila se ke druhému telefonu. K tomu, který našla v kufříku. Zaznamenala jeho ultraplochý, elegantní tvar a futuristický design. Otočila ho. Vzadu tři fotoaparáty. Někde četla, že je vyvinula německá optická firma Leica. A že kvalita fotografií je neuvěřitelná.

Vzala do ruky tablet.

Tesla míjela řadu mrakodrapů. Zvedla oči. Tyhle budovy byly nejošklivější, jaké kdy viděla. Šedivé, jednotvárné, ohavné mravenišť s miniaturními byty. Musely jich tam být tisíce a teď defilovaly za oknem.

Vzápětí auto vjelo do tunelu, procházejícího zeleným kopcem, který se tyčil k temnému nebi. Když z něj vyjeli, Moïra spatřila obrovské visuté mosty vedoucí přes mořské rameno – letiště se nacházelo na ostrově – a další ošklivé výškové domy. O její zvědavost se dělila okolní krajina a věci, které našla v otevřeném kufříku, ležícím na sedadle vedle ní.

„No tak, zapněte ten tablet,“ vyzval ji řidič a přitom na ni pokukoval do zpětného zrcátka s výrazem kluka, jenž chystá nějaký dobrý vtip.

ŽALUDEK se jí sevrhel, když ukazováčkem zapnula tablet. Jako kdyby tímhle jednoduchým pohybem spustila nějaký nezvratný proces. A nebylo to vlastně tak? Když tohle místo přijala, věděla, že tím zásadně změní svůj život.

Obrazovka se rozsvítila a ona prožila první šok. Na displeji se objevila mozaika fotografií, krajiny, portréty, selfička... S matkou na dovolené v Quiberonu... Fotky pořízené v Thajsku, New Yorku, Mexiku a Bretani. Všechny je důvěrně znala, *protože je vyfotografovala ona sama*... Pocházely z paměti jejího mobilu. Na zlomek vteřiny nebyla schopná vůbec přemýšlet. V hlavě jí vířilo množství otázek. Neměla však čas se nad tím více zamyslet, protože na displeji se vzápětí objevil vzkaz.

Ahoj, jmenuju se Lester. Řídím oddělení umělé inteligence v Ming Incorporated. Díky, že si otevřeš soubor, který se nachází tady dole.

Lester neznělo moc čínsky... Ale Moïra věděla, že mnoho obyvatel Hongkongu má anglická jména. Navíc v Číně si mohli lidé změnit jméno i několikrát za život. A ta anglická byla v módě.

Poslechla a vzápětí se otevřelo video. V záběru se objevil detail obličeje, na němž nebylo nic asijského. V pozadí stály stromy a futuristické budovy.

Lester byl typický zrzek, vousatý skřítek jako z irské mytologie, trochu legrační, s nezdravě mléčně bílou pletí člověka, který utíká před sluníčkem. Jeho vykulené zelené oči na ni zíraly, a když otevřel ústa, Moïra si všimla zkažených zubů, což mu však neubíralo na sympatickém vzhledu. Okamžitě věděla, že si s Lesterem bude rozumět.

„Dobrý den, Moïro. Vítej v Hongkongu. Všichni jsme moc rádi, že tě tady můžeme přivítat, a těšíme se, až tě poznáme... Jsme nedočkaví, až konečně uvidíme novou členku oddělení UI. Víím, že jsi pracovala v laboratoři FAIR v Paříži. Ujišťuji tě, že se ti stýskat

nebude, v Centru už nějací Francouzi pracují. A kromě Číňanů je tu víc než třicet dalších národností.“

Radostně ztleskal.

„Uvidíš, Centrum se vůbec nepodobá Googleplexu nebo sídlu Facebooku v Menlo Parku, přestože není tak velké. A *lingua franca* je tady samozřejmě angličtina. Takže nepotřebuješ umět kantonsky nebo čínsky,“ dodal a napodobil přitom směšný čínský akcent.

Tohle všechno věděla. Nemohla by se o to místo ucházet, kdyby po ní požadovali kantonštinu nebo čínštinu.

„A navíc v kantýně dostaneš Blueberry Cheesecake Crème Frappuccino,“ zašeptal a zamrkal na ni.

Opět ji to zaskočilo. *Jak ví, že je to její oblíbené pití?* Hořela touhou se ho na všechno zeptat, ale bylo to předtočené video. V rohu obrazovky stálo datum a hodina natáčení: 6/25/19, 20:13. Tohle uvítací video natáčeli, když seděla v letadle.

„Je tu šest kantýn a kafe u nás dostáváme zdarma,“ pokračoval. „Já mám slabost pro zelený ledový čaj s ananasem... A jejich hamburgery jsou skvělé. Uvidíš sama zítra. Dnes máš schůzku v kanceláři s nejvyšším vedením (při těch slovech se jí sevřel žaludek). Neboj, nic to nebude. Řidič tě odveze do hotelu a přijede pro tebe ve tři odpoledne. Takže máš čas si trochu odpočinout a uvolnit se, i když cesta v byznys třídě byla cool, ne?“

Napadlo ji, jestli se nutí do sympatické pózy, nebo jestli je prostě takový.

„Mezitím můžeš trochu pracovat... Na displeji vidíš ikonu představující obličej. Klikni na ni a zvedni tablet vertikálně před sebe. Hlas ti dá instrukce. Jedná se o software pro rozeznávání obličejů, který jsme vyvinuli. Díky tomuhle programu nepotřebuješ žádné

heslo pro připojení k tabletu. Zabudovaná kamera začne fungovat, jakmile ho zapneš. Pro vstup do Centra nepotřebuješ ani průkaz, ani žádnou magnetickou kartu. V kampusu je víc než čtyři sta kamer a všechny jsou propojené s bezpečnostním střediskem a počítačem, který řídí program na rozeznávání obličejů dvou tisíců zaměstnanců. Tablet taky nahraje tvůj hlas. Právě vyvíjíme software na rozeznávání hlasů, ale ten není příliš výkonný, hlavně kvůli okolním zvukům. Je všechno jasné?“

Otázka to byla jen rétorická, nahrávka nepočítala s žádnou odpovědí, ale sama sebe překvapila, když přikývla.

„Od této chvíle můžeš samozřejmě všechny přístroje Ming používat pro svou práci. Tak fajn, prozatím je to všechno. Uvidíme se zítra. Provedu tě. A znovu opakuji, všichni jsme netrpěliví, až tě poznáme. Hezký den a zítra na shledanou.“

Video se zastavilo, Lesterův obličej zmizel a Moïře chvíli trvalo, než se vzpamatovala. Uvědomila si, že píseň, která teď zní v kabině, taky důvěrně zná, stejně jako ty dvě předchozí. *Wild is the Wind*. *Thin White Duke*. Byla to doba, kdy Bowie užíval kokain, papričky a mléko, kdy bydlel v domě plném egyptských starožitností, pálil černé svíčky a žil ve strachu, že mu čarodějnice ukradnou semeno. *Do prdele, v reproduktorech fakt hraje její playlist*.

2.

KDYŽ TESLA ZAPARKOVALA před International Commerce Centre, nacházejícím se v nejvyšším mrakodrapu celého Hongkongu ve čtvrti Kowloon, těžké, nízké mraky přikrývající město se trochu pootevřely a objevily se jasné stříbrné záblesky, podobající se světelným korálům. Ritz Carlton – nejvyšší hotel na světě, pokud se dalo věřit průvodcům – zabíral horní patra, mezi sto třetím a sto osmáctým poschodím.

Zpod velké markýzy vyběhl portýr a zamával na nosiče zavazadel, který přistavil ke kufru automobilu pozlacený vozík. Teplý vítr připlácl Moře tričko na břicho a rozcuchal jí vlasy. Na opačné straně za velkou travnatou plochou se tyčil rozestavěný mrakodrap, vysoký skoro jako Ritz Carlton. Z místa, kde stála, vypadal se všemi ocelovými můstky a bambusovým lešením překvapivě křehce. Když kráčela pod markýzou, všimla si nákladáků stojících u rozestavěné věže a davu dělníků pohybujících se v blátě mezi betonem. Na vrcholku závratně vysoké konstrukce se tyčilo gigantické **M**. Když se otočila, zahlédla mezi nízkým křovím zónu vyhrazenou kuřákům a parkoviště pro Tesly, odkud na ni hleděli dva padesátníci s cigaretami

v ústech. Ale ona se rozhodla nejdřív zaregistrovat, a tak přešla halu směrem k výtahům. Hotelový poslíček jí hned jeden přivolal.

Ve sto třetím patře vystoupila u recepcy, které dominovalo lakované dřevo a tmavé plochy odrážející světlo. Mladý recepční jí předal magnetický klíč od pokoje a přístupovou kartu do klubu Lounge. Poprvé v životě bude spát v pětihvězdičkovém paláci. Napadlo ji, jestli má recepčnímu dát spropitné a kolik.

„Ve věži najdete pět restaurací, z nichž dvě jsou dvouhvězdičkové,“ řekl, když jí předtím poskytl pár informací. „A v posledním patře je bar Ozone, nejvýše umístěný v celé Asii.“

„Smí se v baru Ozone nebo v klubu kouřit?“ zeptala se.

„Jen v Ozone ve sto osmnáctém patře. Je tam pro kuřáky galerie pod širým nebem. Budu potřebovat vaši platební kartu, prosím.“ Podíval se na obrazovku počítače. „Ach, ne, všechno platí Ming Incorporated, včetně minibaru a jídla.“

Úlisně se na ni usmál. Podle jeho instrukcí si Moïra zvolila druhý výtah, který ji dovezl do sto třináctého poschodí, zabočila doprava a vydala se chodbou, která se svou délkou plnou stínů podobala jeskyni. Tlustý koberec, pohlcující zvuk kroků, ji dovedl k číslu 113 16. Když otevřela těžké odhlučňené dveře, spatřila nejprve kout s kávovarem a minibar a potom psací stůl, na němž stál košík plný ovoce. Chodba se tady stáčela v pravém úhlu, do pokoje nebylo ode dveří vidět. Vzpomněla si, že architekti v Hongkongu přísně dodržují pravidla feng šuej a že jedno z nich říká, že se nikde nesmí vcházet přímo do pokoje nebo do domu, ale že se musí vytvořit úhel nebo postavit paraván mezi dveřmi a hlavním pokojem, protože „zlí duchové se pohybují vždycky v přímých liniích“. *Neuvěřitelné, že v tomhle moderním mrakodrapu stále dbají na tak archaická*

pravidla, pomyslela si, ale vzápětí na všechno zapomněla. Udělala pět kroků a ocitla se v obrovském pokoji, jehož dvě stěny byly od podlahy po strop prosklené. A za sklem se jí nabízelo úchvatné panorama, jaké v životě neviděla.

Musela se nacházet asi 450 metrů nad zemí. Žádná z těch mnoha budov kolem takové výšky nedosahovala. *Nejvyšší hotel na světě...*

Měla pocit, že visí z nebe. Před ní se rozkládalo gigantické a chaotické město. Viděla mrakodrapy lemuující pobřeží šedivého moře, přístaviště pro trajekty a skladiště. Po moři pluly miniaturní lodičky a za nimi se v mracích nacucaných deštěm koupaly kopce. Slzy na oknech rozmazávaly pohled. Jediný perleťový, duhově zbarvený paprsek osvětloval tuto kolosální scénu jako reflektor. Vzala mobil a začala hledat Google Maps, ale pak si vzpomněla, že jí dali telefon Ming a že tohle je ten správný okamžik, aby ho zapnula. Udělala to a hledala podobnou aplikaci. Našla ji. Nebyl v nich žádný rozdíl, v obou případech se na mapě objevily názvy v kantonštině, angličtině a francouzštině. Zkusila se podle nich orientovat. Tam dole, vpravo, na opačné straně mořské úžiny, v budově, která s tyčícími se anténami vypadala jako nějaký zrůdný hmyz, sídlila Bank of China... Budova vypadající jako dělostřelecký náboj, stojící hned vedle, patřila firmě HSBC. A budova, podobající se lastuře, vykročená nad mořskou hladinou, musela být Kongresové centrum... A nejvyšší vrchol západní části ostrova, tyčící se jako obr mezi ostatními kopci a mající hlavu v oblacích, se jmenoval Victoria Peak.

Přistoupila ještě blíž a pohlédla doleva. Na této straně mořské úžiny se nacházela obrovská a chaotická čtvrť Kowloon. Mrakodrapů a výškových budov tam stálo na tisíce a ulice mezi nimi připomínaly přelidněný babylonský labyrint bičovaný deštěm. Věděla,

že v Hongkongu se nachází 7 800 obytných věží, což byl světový rekord. Tři sta budov přitom překračovalo výšku 150 metrů, což byl ekvivalent čtyřiceti pater. Pro srovnání v Paříži jich bylo osmnáct a v Londýně šestnáct. V tomto omračujícím betonovém, asfaltovém a ocelovém úlu žila většina lidí výš než v patnáctém patře. Moïra vyrostla na pařížském předměstí, kde většina domů neměla víc než deset pater.

A tady měla strávit příští měsíce. Sem přijela hledat pravdu. Tady bude čekat na svůj osud.

3.

POTŘEBOVALA SI DÁT cigaretu. Prvním výtahem sjela do recepcce ve sto třetím patře a druhým až do přízemí.

Miniaturní zóna pro kuřáky se nacházela za parkovištěm pro luxusní automobily a Tesly. Napadlo ji, co by se stalo, kdyby si prostě zapálila venku. Když vyjela zpátky do pokoje, čekal tam na ni už její kufr. Vyndala z něj oblečení a spodní prádlo a uložila je do skříně, stojící mezi psacím stolem a vchodem do koupelny, kam odnesla toaletní potřeby.

Pak z kufru vytáhla stříbrný rámeček, zasunutý mezi průvodce Lonely Planet a National Geographic, a postavila ho na jeden z nočních stolků.

Na fotografii byla třicetiletá žena se stejnými kaštanovými vlasy a stejnou spodní čelistí jako Moïra. Ale místo mandlových očí měla omámený a vyděšený pohled, který upírala přímo do objektivu. Hleděla do něj tak upřeně, až se člověku dělalo mdlo. Dvě zářící a zároveň neživé panenky bez výrazu, úplně průzračné. Kdo se do nich podíval, nemohl popřít, že se v nich zračilo něco šleného.

Na hladinu její mysli najednou vyplul obraz. Bílá vila stojící v zahradě v Gagny, v rue Petits-Rentiers, východně od Paříže. Ta, v níž Moïra vyrostla a kde jako dítě bydlela s matkou. Zlatý retrívr, fenka, krásný čtyřpatrový dům, když se počítal i suterén – byla v něm prádelna a starý hrací automat. Dům byl plný pestrobarevného nábytku, lamp a svítících girland visících na lustrech, zábradlí a malých dřevěných balkonech, jako kdyby měla matka strach ze tmy. Byla tam kuchyň, klavír a měděné kliky, na schodišti visely zarámované fotografie, a když pršelo, po zdech lezli šneci. Za zahradou byly slyšet vlaky, uhánějící do Paříže.

Jednou odpoledne se vrátila ze školy a v ruce držela balíček zabalený ve zmačkaném papíře. Školní brašnu nesla na zádech. Byl to hrníček, který sama neuměle vyzdobila na Den otců. *Neměla otce...* Později ji napadlo, že učitelka měla bezpochyby strach, aby v ní nevyvolala trauma, kdyby ji vykázala z dílny, ale v tu chvíli jí připadalo absurdní balit dárek pro někoho, kdo neexistoval. Nevěděla, co s ním má dělat. Komu ho má dát. Prošla zrezavělou brankou, kráčela alejí, a přitom špičkou nohy postrkovala kuličku z umělé hmoty, která skřípáním protestovala, a nakonec vyběhla po venkovním schodišti porostlém mechem a plném květináčů.

„Co je to?“ zeptala se jí maminka, když spatřila balíček v její ruce.

V té době už maminčina mysl dávno přešla na opačnou stranu zrcadla, do světa vhodného pro *Alenku v říši divů* a *Lovení Snárka*, do světa, v němž vládla iracionální logika, k níž měla klíč pouze ona, plný nonsensů, zašifrovaných slov, anamorfóz a paranoí, ale také sexuální abstinence. Matka byla překladatelka, a když ve své pracovně v prvním patře nepřekládala obchodní brožurky, trávil čas tím, že čistila, cídila, přebírala, uklízela, myla, utírala prach,

dezinfikovala a balila. V domě, v němž neexistovalo smítko prachu, stejně jako slova Touha, Erotika, Smyslnost, Rozkoš, Slast, Hra, Rádost... V té době si Moïra myslela, že všechny matky jsou takové, Srdcové královny, připravené kdykoli soudit a trestat, že jsou všechny obávané vládkyně ve svých domech.

Toho červnového odpoledne tedy Moïra napráhla třesoucí se ruku, v níž držela dárek.

Maminka na ni chvíli podezřívavě hleděla, pak roztrhala papír a našla hrníček, na který její dcera neobratně napsala: „VŠECHNO NEJLEPŠÍ K SVÁTKU, TATI.“ Hrníček se roztránil o zem a vzápětí dostala Moïra strašnou facu.

„Ty malá děvko! Ty špinavá rajdo! Ty hnusná mrcho! Jsi k ničemu! Nikdy z tebe nevzejde nic dobrého!“

Moïře bylo tehdy devět let.

O DVA A PŮL ROKU POZDĚJI usedla jednou ráno maminka za volant po pořádné dávce alkoholu a po třech práscích různých psychotik – pokud lze věřit krevním testům po pitvě –, protože na jednu dostala neovladatelnou chuť na zmrzlinu. Zapnula si bezpečnostní pás a černou kabelku s pozlacenými uchy hodila vedle sebe na sedadlo pro spolujezdce. Před vyděšenými zraky souseda, advokáta doktora Delcourta, na plné pecky vyrazila na ulici a řítila se dolů po rue du 11 Novembre, dokud o dvě stě metrů dál nenarazila do nákladáku s mrazákem vezoucího nanuky. Exitus Srdcové královny. Moïru svěřili babičce a potom náhradní rodině, v níž ji o sedmnáct měsíců později postihlo srdeční aneurysma.

V mamčině kabelce našli tužky, papírové kapesníky, mentolové bonbony, svazek klíčů, sluneční brýle značky Chanel, hedvábnou

potištěnou šálu od Cardina, zápisník plný nečitelných škrábanic, v němž propisovačka někdy potrhala stránky, malé lahvičky vodky, ginu, Jacka Danielse, J&B a hlavně obrovské množství sedativ, anxiolytik, prášků na spaní, neuroleptik a antidepresiv – na lidech, jako byla matka, vydělaly farmaceutické firmy majlant – a pepřový sprej.

DALŠÍ VZPOMÍNKA připomínající uschlou květinu v trávě. Každé léto u babičky s dědečkem v Bazianu, v okrese Gers. Francouzské pastorále. Dědeček býval profesor matematiky na střední škole. Teď v důchodu začal chovat králíky, které spolu během prázdnin chodili krmit.

„Představ si, že mám jen jeden pár králíků,“ řekl jí jednou, když v ranním světle obcházel králíkárný. „Malí králíci dosahují dospělosti po dvou měsících. Pak na začátku každého měsíce přivedou na svět další pár. Sleduješ mě? Jak králíci rostou a začnou se množit, kolik získám každý měsíc párů? Teď ty...“

Moira milovala dědečkovy hádanky. Ale musela si lámat hlavu, až ji celá rozbolela.

„První a druhý měsíc nic, bude tu jen ten jeden pár králíků... Ale na začátku třetího už tu budou dva... Na začátku čtvrtého měsíce se bude množit první pár, ale ten druhý ještě ne, což znamená, že tu budou tři páry. Následující měsíc se budou množit oba páry, ale třetí ne... Máme tedy dva páry navíc, celkem jich je pět. Následující měsíc...“

Dědeček se zasmál.

„Víš, že jsi inteligentní děvče? Každý následující měsíc přibude právě tolik králíků, kolik jich celkem bylo minulý měsíc. Počítej: 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34 a tak dále. Říká se tomu Fibonacciho

posloupnost... Víš, že Indové odvodili nulu ze sánskrtského slova *shūnya*, označujícího prázdnotu nebo nepřítomnost?“

Dědeček v ní vzbudil lásku k číslům. Letní prázdniny, které s ním strávila, patřily k jejím nejkrásnějším vzpomínkám. Najednou ji napadlo, jestli to není hlavně díky němu, že je tady. Dědeček občas, a hlavně v závěru života, opakoval věci pořád dokola. Neustále vyprávěl stejné historky, a tak se je Mořra naučila zpaměti.

„Pythagorovu větu vůbec nevymyslel Pythagoras. V babylonské době písař na tabulce zapsal patnáct trojic čísel, pro něž platí, že druhá mocnina jednoho z nich se rovná součtu druhých mocnin dvou zbývajících... Tisíc let před Pythagorovým narozením!“

Pythagoras byl dědečkovým oblíbencem. Spolu se vznikem čísel, nulou, zlatým řezem, křížovkami... Sousedi měli dědečka moc rádi, přestože v něm viděli poněkud „střeleného“ starce. „Takoví inteligentní lidi vám úplně popletou hlavu,“ říkala jedna sousedka babičce. Dědečka našli jedno odpoledne ležet mrtvého v houpací síti pod fíkovníkem. Křížovku, kterou právě vyluštil, měl na břiše. Kolem se do nedohledna rozkládala idylická krajina silniček, pahorků a křovisek. Znal v ní přesný počet domů, farem a možná dokonce i stromů. Mořre tehdy bylo jedenáct.

„Nebuď stejná jako tvoje matka,“ řekl jí krátce předtím, než zemřel.

A ona vůbec nechápala, co tím myslel.

4.

BYLO 15 HODIN a 2 minuty, když dostala v telefonu Ming esemesku. Tesla na ni čeká dole. Moïra se na sebe zašla podívat do zrcadla v koupelně. Džínsy s dírami vyměnila za klasické kalhoty a tričko s provokativními nápisy za černobílou pruhovanou halenku s krátkými rukávy, ale piercing si nechala. V útrobách se jí ozýval stres a obavy a zbabělý hlásek, který slýchávala od dětství, jí šeptal do ucha: *Opravdu si myslíš, že na ně zapůsobíš, děvenko?*

Běž se vycpat, odpověděla mu v duchu hlasem, který se podobal hlasu její matky.

Byla připravená.

Když přecházela kolem postele, připravovala se na zákeřné otázky, které jí určitě položí, a v duchu si opakovala všechno, co věděla o Ming Incorporated.

Nakonec si pomohla půlkou lexomilu a vypila půlku piva značky Tsingtao.

Pak se osprchovala a vyčistila si zuby.

Běž se vycpat, zopakovala.

Aby se uklidnila, řekla si, že vlastně o nic nejde.

Přijímací pohovor zvládla levou zadní, i když musela strávit celé tři dny v sídle francouzské pobočky firmy Ming na avenue de Wagram v Paříži.

O nic nejde? Děláš si prdel? Setkáš se přece s NÍM. Osobně. To ti nestačí?

Při této myšlence cítila, jak se jí sevřel žaludek. Ming Jianfeng. Majetek odhadovaný na 290 miliard jüanů. Mýtus, legenda. Prezident a zakladatel Ming Inc. Setkat se s ním bylo jako setkat se na živo se Stevem Jobsem, Billem Gatesem, Elonem Muskem nebo Jeffem Bezosem. Ve svém podkrovním bytě strávila celé noci surfování po internetu. Svítla jí k tomu pouze nažhavená obrazovka. Hledala každou zmínku o impériu Ming, zapomínala na ubíhající hodiny a na únavu a shromažďovala všechny dostupné informace. Mingů bylo asi tolik, co Liů a Wangů v Číně, kde má miliarda obyvatel stejná jména, nemluvě o dynastiích. Když zadala do vyhledávače Ming Jianfeng, získala skoro deset milionů odkazů.

Našla spoustu novinových článků s titulky jako „Čínský internetový obr Ming oznámil vstup na burzu“, „Čínská společnost Ming vystřídala Google v čele vývoje umělé inteligence“, „Kam až chce čínský obr Ming zajít?“, „Baidu, Alibaba, Tencent, Xiaomi a Ming: čínští marketingoví OBŘI“. Nejnovější článek pocházel ze švýcarského časopisu *Le Temps*. Psalo se v něm o vstupu Ming Inc. na burzu v Hongkongu:

Čínská společnost Ming se snaží proniknout na burzu v Hongkongu

Tato operace by mohla umožnit navýšit firmě zisk o 20 miliard amerických dolarů, což je v rámci světového obchodu za poslední čtyři roky nejdůležitější událost.

Čínský obr, výrobce čínských smartphonů, podal žádost, aby mohl vstoupit na burzu v Hongkongu s finančním vkladem 20 milionů amerických dolarů. Taková suma by okamžitě valorizovala firmu, jejíž hlavní sídlo se nachází v Hongkongu a v Pekingu, na 25 miliard dolarů, upřesňuje hongkongský deník South China Morning Post. Ve třetím čtvrtletí roku 2018 se Ming jako výrobce smartphonů umístil na druhém místě za Samsungem, ale před Applem. Firma Ming ostatně vloni oznámila, že se připojila k velmi uzavřenému klubu obřích firem působících v oblasti telekomunikačních zařízení a že je schopna vyrábět své vlastní procesory. I když většina jejich výrobků míří do Číny, skupina má ambiciózní plány proniknout na další velké trhy, zejména v Indonésii, Rusku a Indii a pak i do Evropy a USA, a to vše díky aplikaci nazvané DEUS, o níž se ví, že by měla revolučním způsobem změnit svět chatbotů, komunikátorů, které představují budoucí eldorádo, o které vedou počítačové obři nelítostnou válku.

Zařadila článek do archivu a hledala dál. Zjistila, že slovo, které nejlépe charakterizuje Ming Jianfenga, je *tajné*. Ví se o něm jen málo. Udržuje si odstup až skoro patologickým způsobem. Za devětadvacet let, co stojí v čele Ming Inc., poskytl jedno jediné interview a v něm spíš mlžil, než aby uváděl fakta. Narodil se v roce 1950 (v roce Tygra). Vdovec, dvě děti, syn Julius (studoval na londýnské Winchester College a stal se členem administrativní rady společnosti) a dcera Ping Yee, která se stala jedním z otcových nejbližších poradců a která v roce 2013 tragicky zahynula při paraglidingu. Říkal se, že se otec po její smrti ještě víc uzavřel a prohloubila se jeho paranoia.

Vyrůstal v deštivém, hornatém regionu Guizhou v centrální Číně, který patří k nejchudším a nejizolovanějším v celé zemi. Legenda vypráví, že jako dítě byl samotář a neměl přátele, ale že si velmi dobře vedl na základní, střední a později i na vojenské škole („Osamělé dítě z deštivých hor“ hlásal titulěk článku, který se mu věnoval). Bývalý voják Lidové osvobozené armády, člen čínské komunistické strany a ústředního výboru, v roce 1989 opustil politiku a přešel do soukromého sektoru. Začátky nebyly nijak oslňivé. Podle *Wall Street Journal* považovala indická vláda jeho vazby na čínskou armádu a komunistickou stranu za překážku při podpisu smlouvy o dodávce jistých obranných systémů, ale to mu nebránilo stát se gigantem v oblasti vývoje webových stránek a později v oblasti exportu mobilních telefonů. Za jediný rok dokázal vyprodukovat 139 milionů smartphonů. Byl členem čínské delegace, která v roce 1995 navštívila USA, kde se seznámil s internetem a sledoval jeho vývoj v Silicon Valley. Když se vrátil do Číny, okamžitě založil první čínský internetový obchod. V roce 2011 uvedl na trh s velkou pompou svůj první telefon. Skvělý design a technologie. Ale hlavně byl levnější než konkurenční výrobky. Aby srazil cenu, Ming prodával zboží přímo odběratelům. Eliminoval prostředníky a na rozdíl od svých konkurentů vsadil spíš na osobní kontakt než na kolosální reklamní kampaň. Úspěch se dostavil okamžitě.

Byl si však vědom, že stárne a že podnik potřebuje novou krev stejně jako nové obchody, a tak sáhl ke konkurenci, nabídl úžasné platy a přetáhl k sobě odborníky na umělou inteligenci z Googlu, Facebooku a Xiaomi, svého čínského rivala. Vytvořil multikulturní týmy v několika oborech. Všechny pozval do Centra, do výzkumných a vývojových laboratoří firmy Ming Incorporated, sídlící na

poloostrově Sai Kung, kde se na ploše 10 500 hektarů nacházel také národní park a hornatá, lesnatá administrativní oblast New Territories, lemovaná mořským pobřežím s bílými plážemi, zázračně izolovaná od šílenství hongkongské reality.

Během svého jediného interview, které Ming poskytl v roce 2016, prohlásil toto: „V Číně žije 1 miliarda 400 milionů obyvatel, v Evropě 740 milionů, v USA 325 milionů... Pokud vezmeme v potaz někdejší výsledky měření IQ, pak je Hongkong na prvním místě s průměrným IQ 108, Čína na třetím s průměrem IQ 105 a evropské země, jako je Německo, Francie a Rusko na osmém, devátém a desátém s průměrem 99, 98 a 97 stejně jako USA, které se dělí o deváté místo spolu s Francií a Španělskem. To znamená jen jedno: V Číně je mnohem víc inteligentních lidí než v Evropě nebo v USA...“

Od této chvíle se firma Ming Inc. zaměřila na internet a na umělou inteligenci. Ming Jianfeng sice osobně moc nevěřil hovadinám spojeným s tímto světem, ale přesto byl přesvědčen – prohlásil to v onom interview –, že do deseti let budou existovat přístroje schopné číst, vidět, cítit, dešifrovat naše emoce, rozeznávat obličej, věci, zvuky, shromažďovat dostatek informací o každém obyvateli naší planety, o jeho zvycích, jídle, vkusu, chování, psychologickém profilu, potřebách, úrovni inteligence, genetickém odkazu, sexuálních orientacích, politických názorech, profesní a trestní minulosti, aby ho lépe poznaly a aby dokonce mohly anticipovat každou jeho reakci, každý jeho čin, a aby mohly místo něj rozhodovat nejdůležitější věci jeho života. „Už brzy to budeme umět,“ prohlásil.

Moïra si naprosto jasně pamatovala, že když v podkrovním bytě četla tyto řádky, otevřela e-mail, který jí zrovna přišel. Oznamovali

jí v něm, že byla přijata do Ming Inc. Ucítila, jak jí po tvářích tečou slzy. *Moc se dojímáš, děvče. Musíš se trochu obrnit...*

TESLA VJELA do tunelu Western Harbour Crossing, který vedl pod úžinou Victoria Harbour a ústil u Centralu. Občas se nad nimi objevilo šedivé, skoro černé nebe. Sklopila oči k novinám zastrčeným v opěradle předního sedadla. *South China Morning Post*. Vytáhla je, otevřela a začala jimi listovat. Kvůli špatnému osvětlení musela mhouřit oči.

Uprostřed se nacházely ekonomické stránky a v nich narazila na velkou reklamu na prodej Ming Inc.

MING INC.

*(společnost s ručením omezeným zapsaná
na Kajmanských ostrovech)
Stock code: 18100.*

Mezi *bookrunnery* a „kmotry“ uvedení na burzu byli Goldman Sachs, Morgan Stanley, J. P. Morgan, Crédit Suisse, Deutsche Bank, BNP Paris, UBS... Evidentně u toho chtěli být všichni. Všichni si chtěli ukousnout z krajíce. Nikdo nechtěl zaspát přelom jedena-
dvacátého století a zůstat stranou, nikdo se nechtěl stát novým Kodakem nebo novou Nokií... Ale dokonce ani ti, kteří se báli loupat perníček, netušili, jestli mají před sebou dálnici nebo slepou uličku.

KDYŽ AUTO vyjelo z tunelu, Moïra poprvé spatřila Hongkong Central. Desítky a desítky mrakodrapů vyzývajících svou výškou

Victoria Peak a okolní kopce. Sirény. Hukot autobusů a taxíků. Davy na chodnících. Zběsilost. Tlačenice. Nenasytlost.

Kanceláře firmy Ming Inc. se nacházely v jedenatřicátém poschodí Henley Building, elegantní třiatřicetiposchodové budovy stojící v srdci obchodní čtvrti poblíž parku Cheung Kong, jehož zeleň tvořila klenbu nad řvoucím kaňonem Queen's Road Central. Když vystoupila z auta, musela hodně zaklonit hlavu, aby spatřila celé průčelí, ale nabídl se jí pohled jen na lehce nakloněné zrcadlo ze skla a oceli, obklopené dalšími výškovými budovami. Jejich monumentální vchody se táhly podél úzké ulice přečpané auty, taxíky a autobusy. Jen park do jisté míry zmírňoval dojem, který z tohoto místa vyzařoval.

Na recepci se zeptala na cestu. Když vystoupila z jednoho z šesti výtahů, ocitla se v proskleném prostoru, z něhož byl nádherný výhled na zátoku. Za jiných okolností by ji naplnil úžasem, ale nepřišla sem jako turistka. Na dohled nebyl nikdo. Široký prostor byl prázdný a jediný nábytek, který se v něm nacházel, byla kožená křesla přistrčená k sobě. Vedly z něj dvoje dveře. Panovalo tam ticho, kontrastující s venkovním ruchem.

Přemýšlela, jestli si má sednout do křesla a čekat, až si pro ni někdo přijde, ale v tu chvíli se otevřely dveře a do prostoru vstoupila mladá Čínanka v upjatém kostýmku a požádala ji, ať jde s ní. Její angličtina měla silný kantonský přízvuk a byla stejně špatně srozumitelná jako v případě hotelového recepčního. Žena otevřela dveře s pomocí elektronické karty. Ocitly se v méně prostorné místnosti. Mořa čekala nějaké excentrické vybavení, plakáty starých sci-fi filmů na stěnách, postindustriální estetiku provedenou s humorem a kreativitou, v níž by každá místnost získala svou osobitost, jako tomu bylo v sídle

Facebooku. Místnost však byla šedivá, chladná a bezduchá, klidně by v ní mohli hrát blues zřízenci pohřebního ústavu.

Fasáda, řekla si v duchu. *Fasáda, která má uklidnit investory*. Administrativní kanceláře. Účetní a advokáti. *Kreativní* týmy se zřejmě nachází jinde, v Centru, jak dokazovalo šest stran barevných fotografií v *Time Magazine*. Jedinou rušivou notu tady představovala galerie černobílých portrétů. Přistoupila k nim. Rozesmáté čínské dítě, kavkazský, asi čtyřicetiletý muž s čtverhrannými brýlemi a křečovitým úsměvem, blondátá, trochu fádni, ale přesto krásná žena, hnědovlasá míšenka s pronikavým pohledem, vrásčitý stařec, připomínající scvrklé jablíčko. Fotografovi se podařilo zachytit lidskost a výjimečnost každého z těch lidí, pomyslela si Moïra.

„Kdo to je?“ zeptala se zvědavě.

„Neexistují.“

„Jak to?“

„Tihle lidé *neexistují*. . . Umělá inteligence Ming analyzovala miliony portrétů, jejich charakteristiku, barvu očí, kůže, vlasů, znamínek krásy, tvary uší a nosu, a pak vygenerovala tisíce portrétů. Tohle je jenom jejich malá část. Virtuální lidstvo.“

Mladá žena se na ni usmívala. Zkoprnělá Moïra si znovu prohlédla portréty. Byly tak... *reálné*. Neuvěřitelné. Byla by přísahala, že jsou to skuteční lidé. . . Sekretářka otevřela další dveře, otočila se k Moïře a rukou přidržovala dveře otevřené.

„Pojďte, pan Ming vás očekává.“

Moïra polkla a vešla. Slyšela, jak za ní dveře zacvakly. Strnula. Místnost měla překvapivě vysoký strop a kromě psacího stolu, otočného křesla a filmového plátna lemovaného modrými závěsy, které zakrývalo celou zadní stěnu, byla prázdná.

Kde je?

Skrz zdi k ní nedoléhal žádný zvuk. Kromě jejího dechu nebylo slyšet nic. Napadlo ji, jestli má čekat u dveří, ale nakonec obešla stůl a přistoupila k plátnu. Okamžitě se rozsvítilo a Moïra škytla překvapením.

Dech se jí proti její vůli zrychlil. Na plátně se objevila ramena, zátylek a hlava muže sedícího k ní zády. Obraz měřil na výšku asi čtyři metry a ona se před ním cítila úplně maličká. Byl rovněž neuvěřitelně ostrý.

Černé vlasy. Napomádované. Na temeni trochu prořídle. Jemný povlak na jeho saku. Vsadila by se, že je to Číňan. Pak její mozek intuitivně poskočil. *Ming...* Znovu se jí sevřel žaludek. Muž se pomalu otočil.

„Měla jste příjemnou cestu?“ zeptal se jí Ming Jianfeng.

5.

TRVALO JÍ ZLOMEK VTEŘINY, než odpověděla. Opravdu k ní mluvil Ming Jianfeng, nebo je to jen nahrávka jako v tom autě? A jak má odpovídat?

„Ano. Výbornou.“

Na čtyři metry vysokém obličejí spatřila úsměv.

„Tím líp... Tím líp...,“ řekl a rozpráhl ruce. „Líbí se vám tohle místo?“

Cože? Dělá si srandu, nebo co? Stojím v prázdné místnosti, kde není nic kromě filmového plátna. Co mám na to říct?

Pak se obraz na plátně přemístil a ona spatřila zahradu plnou bonsají, koupající se ve slunečním světle. Byla jich tam spousta, v květináčích umístěných na několika terasách.

„To je nádhera... Kde to je?“

„To, co vidíte, je moje zahrada na poloostrově Sai Kung,“ odpověděl. „V Centru... Tam, kam pojedete zítra,“ dodal a nepřestával se usmívat. „Některým je už sto let. Ale zajímavé na tom je to, že historicky první lidé, praktikující toto umění, se snažili uměle upravovat tvary stromů, které nabyly působením přírodních živlů. Vlastně

umělými prostředky reprodukovali jeden aspekt přírodního světa. Nesnažíme se o to i my?“

Slyší jenom můj hlas? Nebo mě taky vidí, stejně jako já vidím jeho? Pohledem hledala nenápadně kamery.

„Vidím vás,“ ujistil ji. „V místnosti, ve které se nacházíte, je několik kamer.“

Jeho obličej znovu zaplnil celé plátno. Každý detail, každá vráska teď byla zvětšená desetkrát. V duchu si pomyslela, že obraz má pozoruhodnou ostrost a dynamiku.

„Bonsaje vyžadují pokoru, trpělivost a vytrvalost,“ pokračoval. „Máte tyhle vlastnosti, Moïro?“

Když uslyšela své jméno z úst slavného Minga Jianfenga, zachvěla se. *Pozor*, řekl jí vnitřní hlas. *Ukaž mu, že si zasloužíš jeho důvěru. Teď.*

„Kvůli tomu jste mě přijal?“

Sklopila oči.

„Doufám, že si vaši důvěru zasloužím.“

Místo odpovědi krátce přikývl. Moïra si uvědomila, že Ming Jianfeng nevypadá nijak zvláště. Světle modrý oblek, tmavá kravata, plochá, vráscitá tvář, tvrdé, ale na některých místech prořídlé vlasy. Nevýrazné rysy. Kromě intenzivního pohledu. Měl tak tmavé a hluboké oči, že měla Moïra pocit, že z plátna tryskají částičky světla a že se jeho víčka, těžká jako u leguána, šíří místností. A pak tu byl ten hlas, ozývající se z reproduktorů... Hluboký, sebevědomý, něžný... Vkrádal se jí do mozku, jako by se jednalo o hypnotizéra.

„Přiletěla jste ráno, že?“

„Ano.“

„Vaše první dojmy?“

„No... Hongkong je fascinující město... A pohled z mého hotelového pokoje je skutečně neuvěřitelný. Děkuji taky za tablet a telefon.“

Napadlo ji, jestli Ming takhle vítá všechny své nové zaměstnance, nebo jestli ty z oddělení umělé inteligence považuje za nějakou vyšší kastu, za nějaké podnikové brahmány, které je třeba si hýčkat.

„Je pro nás důležité, abyste měla co nejlepší podmínky. Ale v hotelu celý život trávit nebudete. Spolupracujeme s jednou realitní agenturou, která nám posílá nabídky. Nájem jsou v Hongkongu hodně vysoké, ale náš podnik hradí padesát procent nákladů a agentura našim zaměstnancům poskytuje slevu. Na jaké filmy jste se v letadle dívala?“

„Ehm... *Chungking express*,“ odpověděla, vyvedená otázkou z míry.

„*Chungking express*? Dodívala jste se až do konce?“

Zaváhala.

„Ne.“

Znovu se usmál.

„Vzpomínáte si, co jste si dala k jídlu?“

„Krabí směs a rybu.“

„A co ke krabí směsi?“

„Ehm... ananas... citrusovou omáčku... nakládané červené mořské cibulky...“

„A k rybě?“

„Mrkev... jasmínovou rýží... čínské zelí...“

„Výborně!“ pochválil ji. „Pila jste alkohol?“

Co tohle je? Nějaký zasraný psychologický test? Na co si tu hraje-me? Jestli jsem pila alkohol... V byznys třídě na vaše náklady?

„Skleničku šampaňského jako aperitiv a dvě skleničky vína. Červeného...“

Dál na ni upřeně hleděl s tím svým laskavým úsměvem.

„Co si myslíte o byznys třídě společnosti Cathay?“

Pracuje v oddělení uspokojování potřeb zákazníků, nebo co?

„Byznys třídou jsem letěla poprvé, pane. Nemám možnost srovnání. Ale bylo to velmi příjemné.“

Ušklíbl se.

„Přestaňte mi odpovídat konvenčně, prosím. Tak mi přece sdělte své pocity.“

Doufala, že si nevšiml, jak jí zrudly tváře.

„Ehm... Jestli dovolíte, tak si nejsem jistá, jestli to odpovídá ceně, kterou jste zaplatil.“

Hlasitě se zasmál. Byl to čistý, spontánní smích, který v místnosti vybuchl z reproduktorů. Uvolnila se.

„*Máte nějaké touhy?*“ zeptal se náhle.

Otázku vypálil jako dělovou kouli. Nečekaně. Vyvedla ji z rovnováhy. Na něco takového nebyla připravená. Ostatně, i ty předchozí dotazy ji překvapily.

„*Tou... touhy?*“

„Život se přece skládá z našich tužeb a ze strategie, jak tyto touhy uspokojit, nebo je umlčet.“

„Bezpochyby,“ odpověděla.

„Tak jaké touhy máte vy, Moïro?“

Zaváhala.

„Ehm... toužím uspět ve své profesi, být jednou z nejlepších... Udělat si tu přátele... najít místo, kde se budu cítit dobře... poznat... poznat Centrum...“

„Něco dalšího?“

„Já nevím.“

„Ale samozřejmě že víte.“

Na okamžik nevěděla, co má odpovědět.

„Netoužíte dokázat matce, že lhala? Že se ve vás před smrtí zmýlila?“

„Jak se opovažujete...“

„Viděl jsem čtyřhodinový záznam vašeho pohovoru s naší psycholožkou v Paříži,“ přerušil ji místo vysvětlení. „Omluvte mě, jestli jsem se vás dotkl a že jsem tak indiskrétní... To jsem nechtěl.“

To povídej holubům, kamaráde, ozval se její vnitřní hlas, vždycky připravený se vmísit do hovoru. Přesně to jsi chtěl...

Opravdu se tak odhalila při tom rozhovoru s psycholožkou? Znovu si ji v duchu vybavila, její myší kostýmek, hladké vlasy, nenápadné líčení, které jí ale určitě muselo zabrat spoustu času, a výraz, který jako by říkal *nedotýkat se*. Byla šikovná a velmi dobře ovládala svou profesi. Nejdřív Moïru uspala frázemi a tichým hlasem, který věštil neškodnou seanci, a pak se začala svými mentálními prstíčky prohrabávat v těch nejmenších zákoutích její mysli. Dařilo se jí stisknout ty správné spínače, aby ji přinutila reagovat. Když Moïra začala vyprávět o Srdcové královně, všimla si, jak se pohled psycholožky rozzářil, jako kdyby získala, co chtěla. Ale přijali ji, ne? Možná ta touha po mstě korespondovala s tím, co hledali: motivovaného zaměstnance, který neměl snadný život...

Ale za přijetí jistě vděčila skvělým referencím. V jejím CV bylo všechno, co firmu jako Ming Inc. určitě muselo zaujmout. Doktorandské studium filologie, specializované na informatiku, doktorát (získala ho na univerzitě Paříž-jih za diplomovou práci s názvem

Modelování a rozeznávání emocí podle citově zabarvených a kontextuálních analýz), rok nástavbového studia na MIT Computer Science and Artificial Intelligence Laboratory, rok postdoktorandského studia umělé inteligence (FAIR) na Facebooku v Paříži pod vedením Yanna Le Cuna. Když se dozvěděla, že Ming Inc. hledá specialistu na UI, který měl pracovat na novém jazykovém softwaru, o němž už všichni mluvili, věděla, že taková příležitost se jí už nikdy nenaskytne.

Měla ideální profil. Nevěděla to. On také ne.

„Co si myslíte o chatbotu, který by byl schopný mluvit se všemi a odpovídat na jakékoli otázky?“ zeptal se náhle. „Utopie? Šílenství? Science fiction? Podfuk?“

„Budoucí etapa.“

Nové souhlasné přikývnutí. Přesto se něčím v duchu zaobíral. Nakrčil čelo a jeho doposud lhostejný výraz se změnil.

„Jsme velmi blízko...,“ řekl tónem, který měl znít optimisticke. Jenomže výraz jeho obličeje to nepotvrzoval. „Ale nejsme sami. Apple, Facebook, Google, Amazon, celý svět se snaží najít grál... Nicméně si myslím, že přece jen máme trochu náskok... Víte, proč jste tady?“ dodal, jako kdyby odpověď nebyla evidentní.

„Ano. Abych pracovala na programu DEUS.“

„Je to tak. Abyste mu dodala *obsah... Osobnost*, emoce... Testovací fáze pokročila, ale řekněme, že se nejedná o klasický *bot training*... s vývojáři, kteří mají za úkol opravovat chyby. Ne, DEUS je v tomhle unikátní. Nechybí nám inženýři, nechybí nám vývojáři, nechybí nám matematici ani kodéři, potřebujeme vaši imaginaci, kreativitu a vaše mládí. A taky vaši... *sensibilitu*. Křivka studia programu k automatizované komunikaci se pohybuje podle fungování